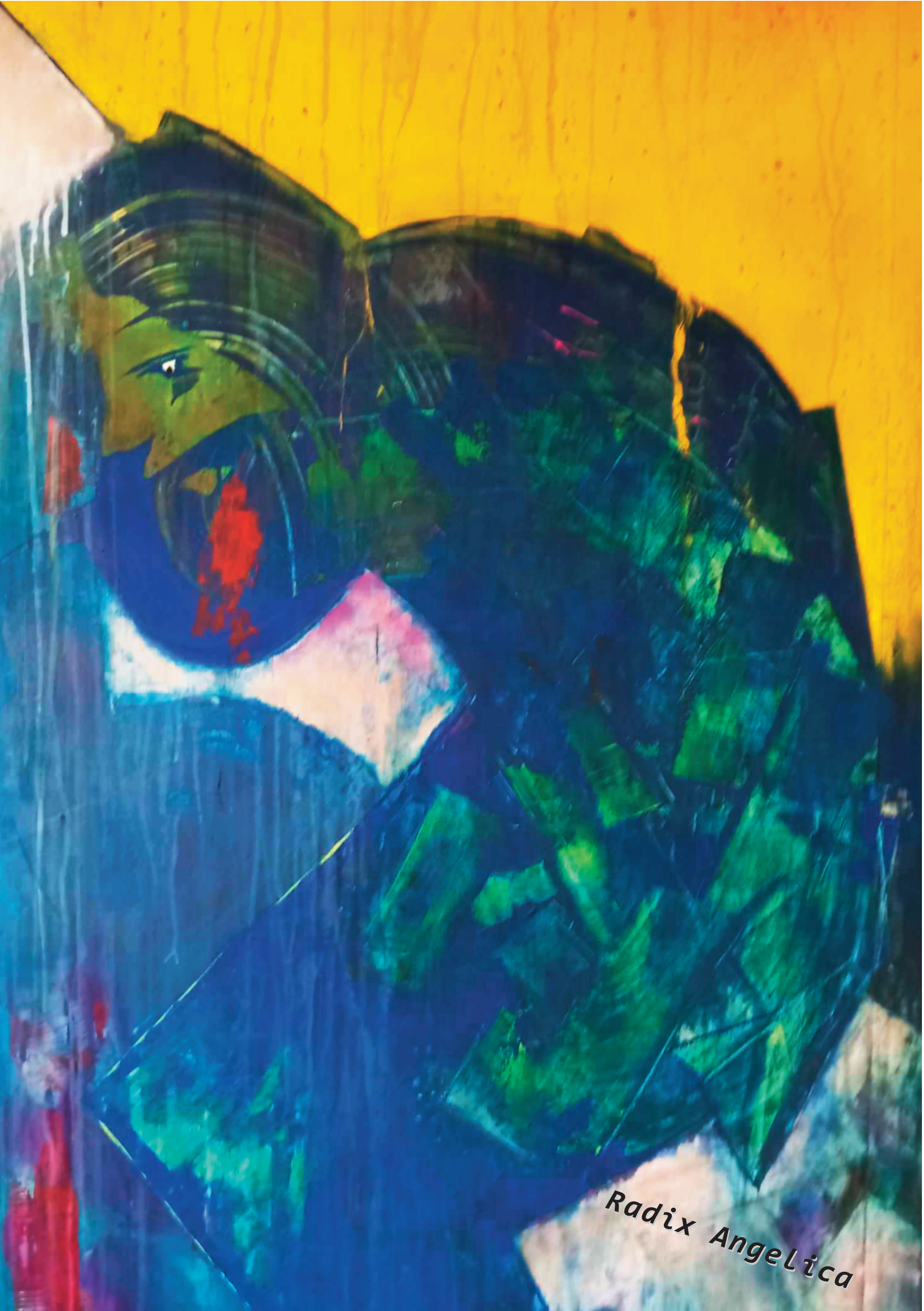

Radix Angelica

Στις ράγες της μουσικής
και της ανεξάρτητης ενημέρωσης
RADIO
ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
LOCOMOTIVA-COOPERATIVA.ORG

RADIO
ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
LOCOMOTIVA-COOPERATIVA.ORG
Στις ράγες της μουσικής και της ανεξάρτητης ενημέρωσης

LOCOMOTIVA RADIO

ΕδώΡάδιο …… Ράδιο Λοκομοτίβα…. Ράδιο εδώ! ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ! .
Μια συχνότητα ελευθερίας και αντίστασης, μια ραδιοφωνία αντιπληροφόρησης , μουσικής ενημέρωσης και διασκέδασης . ‘’
Δημιουργηθήκαμε μέσα στη μιζέρια της καραντίνας και του lockdown, στον τρόμο της ατομικής ευθύνης και της κοινωνικής απομόνωσης. Αρνηθήκαμε να κλειστούμε στον εαυτό μας, να παρασυρθούμε από την υστερία και τον ανορθολογισμό του κράτους και των Μ.Μ.Ε.
Αποφασίσαμε να επικοινωνήσουμε και να υπενθυμίσουμε πως κανένα δεν είναι και δεν πρέπει να είναι ποτέ μόνη!
Είμαστε ερασιτέχνες πειρατές και εκφραστές απόψεων, μακριά από διευθυντές και διαφημίσεις, ιεροεξεταστές του lifestyle και των πολιτικών αντιλήψεων, όλωντων μιντιοκατευθυνόμενων γραμμών, αντίθετ@ με κάθε εξουσία.
Έχουμε την ανάγκη να εκφραστούμε, να ανταλλάξουμε ιδέες, να συζητήσουμε , να δημιουργήσουμε ένα νέο βήμα αλληλεπίδρασης και επικοινωνίας διαφορετικοτήτων, με κύρια κατεύθυνση τη καταστροφή του ήδη υπάρχοντος.
Επιδιώκουμε τη συνδιαμόρφωση, μέσα απ την ανοιχτή συνέλευσή μας που χωράει κάθε άποψη, ατομική ή συλλογική, κάθε κινηματική δραστηριότητα, ανεξάρτητα πως αυτ-Η-προσδιορίζεται.

ΟΛΑ ΕΠΙΤΡΕΠΟΝΤΑΙ! ΤΑ ΠΑΝΤΑ? ΟΧΙ!

Δεν θα δώσουμε καμία ελευθερία στους εχθρούς της ελευθερίας!

ΦΑΣΙΣΤΕΣ,ΣΕΞΙΣΤΕΣ, ΣΠΙΣΙΣΤΕΣ,ΟΜΟΦΟΒΙΚΟΙ…

ΚΑΙ ΟΤΙ ΑΛΛΟ ΣΚΑΤΑ
Μ Α Κ Ρ Ι Α

Δεν θα δώσουμε ούτε ένα bit στους πατριδολάτρες, στους υμνητές της πατριαρχίας, της θρησκείας , της οικογένειας,της εκμετάλλευσηςοποιαδήποτε όντος από κάποιο άλλο.

ΚΑΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΟΝ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΩΒΙΝΙΣΜΟ ΟΠΟΙΟΥΔΗΠΟΤΕ ΦΥΛΟΥ Η ΧΡΩΜΑΤΟΣ

Η μουσική που μας αρέσει και εκπέμπουμε δεν είναι χαλί για ανούσιες στιγμές. Εκφράζει τη ζωή μας σε όλες τις εκφάνσεις της.
Το Ράδιο Λοκομοτίβα, πέρα απ το να σας προβληματίσει λοιπόν, είναι εδώ για να σας απαλύνει την οργή, να σας χαλαρώσει απ το καθημερινό στρες, να σας κάνει να πίνετε μπύρες και τις καθημερινές.
Μαζί μας , στις ράγες της μουσικής και της ανεξάρτητης ενημέρωσης
ΓΙΑΤΙ ΤΑ ΜΙΚΡΟΦΩΝΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΠΟΤΕ ΑΡΚΕΤΑ !

ΡΑΔΙΟ ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ
ΙΟΥΝΙΟΣ 2020

Αφρικανική σκόνη

Αφρικανική σκόνη
και σήμερα στον ουρανό μας
Πού λειαίνει αιχμηρές γωνίες
και σκληρά περιγράμματα
Πού καταργεί πρόσκαιρα τον ορίζοντα
και τις προοπτικές
Που τυλίγει κινηματογραφικά την πόλη
Που μας κάνει να στερούμαστε
ακόμη περισσότερο το ιριδίζων μπλε
Πού δημιουργεί ψευδαισθήσεις
απόκοσμων πλανητών
Που μεταφέρει σίδηρο και φώσφορο
για τα δάση και τους ωκεανούς
Αλλά εισχωρεί επικίνδυνα
στους πνεύμονες μας

Αφρικανική σκόνη
Που βγήκε απ’ τα σπλάχνα της πιο μαύρης γης
και της πιο χρυσής ερήμου
Πού σπάρθηκε με ξασπρισμένα οστά
ζώων παραστρατημένων,
Που έκρυψε για πάντα
απροσανατολισμένους ταξιδιώτες
Πού κοκκινίζει μανιασμένα το χάρτη
Που μας περιορίζει στα τσιμεντένια κουτιά μας
Πού στοιχειώνεται από τόσα ανομολόγητα όνειρα,
από τόσα ηττημένα θέλω
Πού μας βοηθάει να κρατάμε
τα κρυφά, κρυμμένα
Αλλά δεν καταλαγιάζει
ίμερους ατίθασους

Αφρικανική σκόνη
Χωρίς Βεδουίνους
Χωρίς κουρασμένα καραβάνια
Χωρίς δροσερές οάσεις
Χωρίς ιπτάμενα χαλιά
Χωρίς κρεμαστούς κήπους
Χωρίς μουεζίνηδες κι αμανέδες
Χωρίς κόμπρες χορεύτριες
Χωρίς δρόμους του μεταξιού
Χωρίς μαγικά λυχνάρια
Χωρίς ερωτικά φίλτρα
Χωρίς αμύθητα πετράδια
Χωρίς παραμύθια της Χαλιμάς

Χωρίς εμένα κι εσένα
μαζί δηλαδή,
πουθενά,
σε κανένα
σύμπαν.

Αικατερίνη Τεμπέλη

Οι αληθινοί άνθρωποι

Οι αληθινοί άνθρωποι, ζουν στα στενά
της Ομόνοιας.
Κοκκαλωνουν κάτω από κούτες
πολυεθνικών και ΣΙΑ.
Εμείς τους περνάμε για περιστέρια
κι έτσι ρίχνουμε τα ψίχουλα απ' το φαγητό μας.
Εκείνοι είναι πιο έξυπνοι.
Όταν πεθαίνουμε, γίνονται όρνεα
και τρώνε απ' το μοσχοαναθρεμενο μας κουφάρι.
Οι αληθινοί άνθρωποι δεν πίνουν ούζο,
αλλά κρασί σ' ένα συντριβάνι στρογγυλό
που δε βγάζει ποτέ νερό.
Πεθαίνουν από κίρρωση του ήπατος
μια Κυριακή πρωί με πεντακάθαρα συκωτια.
Τους σερβίρουν στων άλλων τις κηδείες,
πάντα μετά την εκκλησία, έτσι για το συγχωριο.
Οι αληθινοί άνθρωποι, αναρωτιούνται
αν υπάρχουν
κι αυτό τους κάνει αληθινοτερους,
ανηθικοτερους για τις πολυεθνικές και ΣΙΑ.
Στα στενά της Ομόνοιας.
Εκεί που ένστολες κραυγές για βοήθεια,
δεν έχουν καμία σημασία.
Γιατί κανείς δεν παίρνει το τρυφερό κρέας
απ' τα όρνεα.
Σαν το αρνί το Πάσχα.
Θα το έτρωγαν ακόμη και ώμο

για να τηρήσουν την παράδοση.
Θα το έτρωγαν ακόμη και ώμο, απ' το να δώσουν
ένα μισαδακι στη σκύλα, που οι θηλές της
 κρέμονται απ' το άρμεγμα που
της κάνουν τα κουτάβια της.
Οι αληθινοί άνθρωποι, φορούν
περικεφαλαία όλα τους τα μειονεκτήματα.
Τα νεύρα, τα ξεσπάσματα, τα ψυχιατρικά,
τα ψυχολογικά, τα σπασμένα άκρα και πόδια,
τη σπασμένη τους καρδιά.
Τινάζουν στον αέρα σαν πυροτεχνήματα
το αίμα που τους μένει και κομμάτια
σκισμένης κουτας,
από κάποια πολυεθνική και ΣΙΑ.
Οι αληθινοί άνθρωποι, έγιναν αληθινοί,
απ' τα ερωτηματικά που έβαλαν
γύρω απ' την ύπαρξη τους.
Αυτό τους σκότωσε.
Οι αληθινοί άνθρωποι πεθαίνουν νέοι,
γιατι είναι αληθινοτεροι
από τους άλλους εκεί έξω.
Κανείς δε κλαίει στην κηδεία.

Γωγώ Λιανού
Αθήνα 2024

Κουρτ: γιατί να διαβαστεί

Το κείμενο παρακάτω δεν είναι βιβλιοκριτική. Δεν είναι καλά καλά ούτε βιβλιοπαρουσίαση. Δε θέλω καν να γράψω για το συγγραφέα ή να παρουσιάσω στίχους του που για κάποιο λόγο μπορεί να μ' αρέσουν, σ' εσένα μπορεί να μη λένε τίποτα κι αύριο μπορεί ν' αντιστραφούν οι ρόλοι ή να τραβήξει το ενδιαφέρον μου κάτι στα γραφόμενά του που τώρα ίσως μου διαφεύγει. Εδώ, θέλω μόνο να δώσω μια υπόνοια τού τι μπορεί να βρήκε ο μπαμπάς του κειμένου και το 'ριξε στο διάβασμα των βιβλίων του Κουρτ.

Ό,τι μ' ενδιαφέρει σε κάτι που δημοσιεύεται είν' η έκφραση της σκέψης, του συναισθήματος και του ενστίκτου, του συνειδητού και του ασυνείδητου, με την αισθητική που προβάλει το κάθε υποκείμενο, σε μια διαδικασία αλληλεπίδρασης του δημιουργού με τον κόσμο στον οποίο ζει και με τον εαυτό του. Μι' αλληλεπίδραση που περνά από μια θέση σε μια αντίθεση, μια άρνηση που γεννά μια άρνηση της άρνησης κι οδηγήσει σε νέα σύνθεση. Κάθε δημιουργία, είτε ατομική είτε ομαδική, είναι διαδικασία μετασχηματισμού των επιδράσεων του περιβάλλοντος σε αντιδράσεις που προκαλούν αυτές οι επιδράσεις, κάθε έργο που παράγεται μετασχηματίζει με το περιεχόμενο και τη μορφή του τον δέκτη σε πομπό ενός μηνύματος. Η οικειοποίηση του έργου από έναν άλλο δέκτη σ' αλληλεγγύη ή κόντρα σ' ό,τι αισθάνεται ότι εκπέμπει ο πομπός είναι μια μορφή δημιουργικής άρνησης, γιατί βγάζει τον πομπό απ' το ρόλο του «προφήτη», «του μάγου», του «σοφού», βγάζοντας το δέκτη απ' τον παθητικό ρόλο να καταναλώνει αμάσητη «τροφή». Αυτή η αλληλεπίδραση είναι που κάνει κοινωνικά καρποφόρο κάθε δημιούργημα και το δημιουργό του κοινωνικά ενεργό μέσω του έργου του. Το υπερτροφικό εγώ τού κάθε μαλακοπίτουρα δε με αφορά.
Η κολακεία μού 'ναι ξένη.

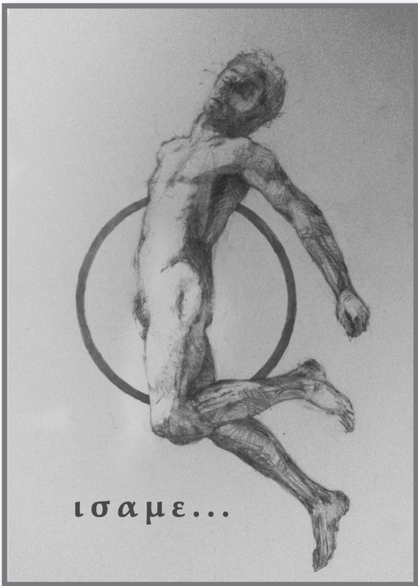
Ένα διυλιστήριο –ο κόσμος– εκπέμπει ρύπους από καθημερινά καυσαέρια και τα βιβλία του Κουρτ στο δικό μου κεφάλι, στη δικιά μου ζωή, φιλτράρουν τον αέρα, ώστε να πιάσουν ό,τι μπορέσουν μ' ένα κομμάτι βαμβάκι σε σουρωτήρι τσαγιού. Την κούραση του δρόμου στη δουλειά και στο συναπάντημα με τον κάθε καριόλη. Την κούραση του δρόμου και την τρέλα τού μετά τη δουλειά. Τα άδεια ή «άδεια» σπίτια που καταλήγουν λευκά κελιά ή που επιστρέφεις μόνο για να ξαναφύγεις. Το πρώτο τσιγάρο μετά από μια γαμημένη μέρα. Τις ώρες και τις μέρες μπρος και πίσω από μπάρες, ποτά, ντεκς, μικρόφωνα, ραδιοφωνικές εκπομπές και μουσικά όργανα. Τα γρατζουνισμένα συναισθήματα, σε μουσκεμένα σεντόνια κι ηλεκτρικές εκκενώσεις του εγκεφάλου, απεργιακούς μώλωπες, street fighting, καταστάσεις στην τσίτα, μια ολόκληρη ζωή τσίτα ως την τελική εξάντληση. Χωρίς φτιασίδια και χωρίς φραμπαλάδες. Είναι η γεύση του σκέτου καφέ.

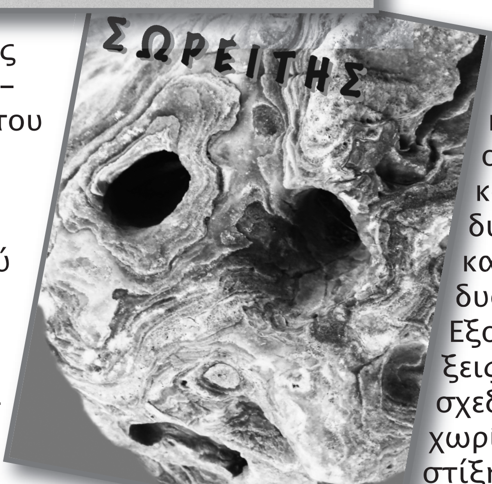

Σε κάθε απόπειρα να διαβάσω τα βιβλία του, σκοντάφτω πάνω σε νοήματα κι εκφραστικές φόρμες που αποτυπώνουν την ίδια τη ζωή στη σκατίλα του καπιταλισμού και την άρνηση αυτής της σκατίλας. Γάμα το περισπούδαστο ύφος των μπουρζουάδων ή των μικροαστών γραφιάδων που πουλάνε «τέχνη» γιατί μας γιαουρτώνουν τη μάπα με καθαρεύουσα και στόμφο, αν περιμένεις κάτι τέτοιο άστο καλύτερα, γύρνα πλευρό. Κι αν πάλι

νομίζεις πως είναι κάτι απλοϊκό επειδή δε φοράει κουστούμι και γραβάτα, διάβασέ το και πες τι κατάλαβες.
Γιατί η γλώσσα του είναι βατή άλλα όχι απλοϊκή κι οι λέξεις του, αν δεν ξέρεις πώς ζει, πώς κινείται, τι διαβάζει, θα σου βάλουν δύσκολα.
Ό,τι ξεφεύγει απ' τις καθημερινές λέξεις στα ποιητικά κείμενά του είναι όροι που περιγράφουν νοήματα του επαναστατικού σοσιαλισμού, είναι επίσης γλωσσικά κειμήλια της λαϊκής παράδοσης, εφέ από μιαν άλλη εποχή που πια επιβιώνει στα λεξικά, σε βιβλία που

δίνουν το στίγμα της άκρας αριστεράς και σε λαϊκά παραμύθια παραδομένα στη λήθη του προ διαδικτυακού και κινητής τηλεφωνίας παρελθόντος. Αν είσ' απέναντι στην πατριδοκαπηλία και το σοβινισμό, έχει ενδιαφέρον ν' ανακαλύπτεις ξανά τη γραφή χωρίς κενά ανάμεσα στις λέξεις, όπως στην αρχαιοελληνική γραμματεία. Όχι σα δουλική μίμηση αρχαίου πολιτισμού, αλλά σαν έκφραση γλωσσική κι εικαστική ενός κόσμου δυσνόητου και δυστοπικού. Εξού κι οι λέξεις σκάνε σχεδόν πάντα χωρίς σημεία στίξης, οι στίχοι παίζουν με τη χαοτική ελευθερία στη δομή και στο

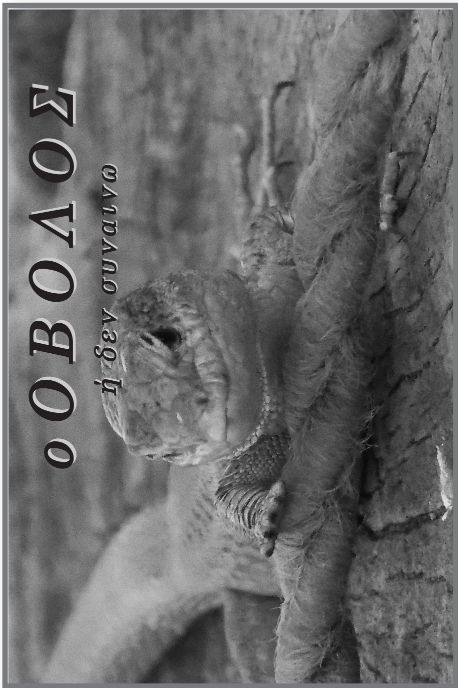
νόημα, κι έτσι λέξεις και στίχοι σε προκαλούν για μια δημιουργική αναζήτηση κάθε εναλλακτικής ερμηνείας του κειμένου. Μην προσπαθήσεις να διαβάσεις ή μάλλον ν' απαγγείλεις χωρίς ν' αναζητήσεις μόνος σου σημεία στίξης, θα πάθεις κάτι μεταξύ αναπνευστικής αρρυθμίας και πνιγμού. Στα δικά μου μάτια, πετάει μ' αυτό τον τρόπο ένα «γαμιέστε!» ας πούμε, προς κάθε εξουσία, κάθε αυθεντία και κάθε σφουγκοκωλάριό τους, χωρίς απαραίτητα να χρειάζεται να ειπωθεί ρητά. Μια γραφή που δεν είν' επιθετική για να είν' εντυπωσιακή αλλά είναι κουφόβραση προλεταριακής βαρβαρότητας, μια γραφή που είναι ρευστή για να γλιστράει απ' τα καλούπια και τις νόρμες της καπιταλιστικής βαρβαρότητας κι άλλοτε για να προσομοιώνει τον πνιγμό που προκαλεί αυτή η τελευταία.
Τα βιβλία του γίνονται μίξερ που ανακατεύει ή μάλλον ευθεία γραμμή που καμπυλώνει και μετά γίνεται κουβάρι, ένα χωροχρονικό διάστημα που συστέλλεται και διαστέλλεται ανάμεσα στα ρεύματα της αντικουλτούρας του προηγούμενου αιώνα, πηδώντας απ' το μεσοπόλεμο στο Μάη του '68. Μιλάει για τώρα παίζοντας τάβλι με το νταντά, χαϊδεύει τα μαλλιά του υπαρκτού σουρεαλισμού, δρασκελίζει το κενό μεταξύ φουτουριστικού συρμού και φορμαλιστικής αποβάθρας και κάτι σκαλίζει συνέχεια πάνω στ' αστέρι της Λοκομοτίβας που τρέχει, τρέχει διασχίζοντας τις ρωσικές στέπες μεταφέροντας τον «οπλισμένο προφήτη». Βουτάει στα τσόλια των καταραμένων δημιουργών των Εξαρχείων, κουβαλάει την πανκ σκηνή, κατουράει στα μούτρα τη μικροαστίλα και μπορείς να δεις το Fight Club να ξεπροβάλει μέσα απ' τα κενά διαστήματα των στίχων, των λέξεων, των γραμμάτων.

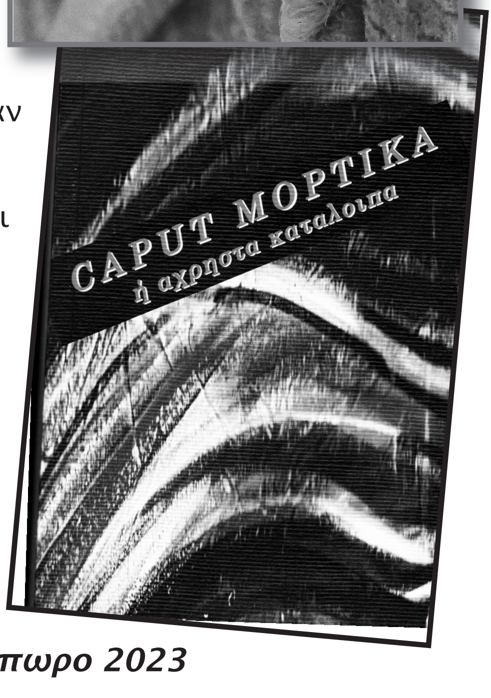
Ο Κουρτ, ο δικός μας Κουρτ, γνέθει ένα από κείνα τα νήματα της εξεγερτικής και κατά το δυνατό εξεγερμένης τέχνης, καλλιτεχνικής έκφρασης, δημιουργίας, πες το όπως

θες. Εκείνης που εξακολουθεί σε πείσμα των καιρών και των σοσιαλκομμουναναρχικών των ηττημένων επιλογών, να βουτάει αδιάκοπα στη χωροχρονική κοσμική συνέχεια κι ασυνέχεια, να μαζεύει τους καλυμμένους κοινωνικούς χείμαρρους απ' όλες τις περιοχές των Αθηνών, χτυπώντας στους αρμούς μιας γειτονιάς που το Airbnb, η τουριστικοποίηση κι η περίφραξη της τριγωνικής πλατείας των Εξαρχείων θέλουν να θάψουν για το εμπορικό κέρδος και για την πολιτική λύσσα της σύγχρονής μας αναπαλαιωμένης μετεμφυλιακού τύπου ντόπιας δεξιάς της διαπλοκής, μ' ενισχυμένους καθημερινά περισσότερο σκουρομπλέ και κατάμαυρους ακροδεξιούς κόκκους ανθρώπινης σκόνης. Στο σύγχρονο κόσμο που αλλάζει, που παλιές και νέες βεβαιότητες ανατρέπονται, που η δομική κρίση του καπιταλισμού σπέρνει φασισμό, καταστροφή και θάνατο, που το κράτος εκτάκτου ανάγκης υποκαθιστά λίγο λίγο τη σάπια αστική δημοκρατία τους, που οι ψυχροί πόλεμοι θερμαίνονται και παίρνουν φωτιά, που ο μόνος δικός μας πόλεμος είναι ο πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών, οι στίχοι στα βιβλία του Κουρτ είναι γόρδιοι δεσμοί από προβλήματα της καθημερινής ζωής, από προλετάριους, καταπιεσμένα, πολιτικούς αγώνες, τροτσκιστές, αναρχικούς, απεργίες και διαδηλώσεις. Είναι ποίηση του καταπιεσμένου κι εκμεταλλευόμενου ανθρώπου που παλεύει για τον εξανθρωπισμό του μες απ΄ τον έρωτα, την πολιτική δράση, τη δημιουργική έκφραση, που μιλάει σε πρώτο ενικό πρόσωπο γυρεύοντας το πρώτο πληθυντικό κι αγωνίζεται ν' απαλλοτριώσει τη ζωή του απ' τη μισθωτή σκλαβιά, να υπερβεί την κατάσταση του προλετάριου, είναι ποίηση από κείνον προς τον ίδιο του τον εαυτό και προς όλους εμάς της ίδιας κοινωνικής τάξης, χωρίς περικοκλάδες κι αστική ευγένεια που ό,τι προλάβει να μασήσει το φτύνει βιαστικά στο χαρτί ή όπου αλλού βρει λίγο χώρο για να γράψει. Κάπου ο Μαρξ σού κάνει κωλοδάχτυλο. Κάπου τα γρατζου-

νισμένα παράθυρα αφήνουν το φως μες στο σκοτάδι απ' τις λέξεις να ζωγραφίσει πάνω σου τα σύμβολα της συντροφικότητας.

Τα βιβλία του Κουρτ δε βγήκαν για να στολίσουν τη βιβλιοθήκη σου, για να πουλήσεις μούρη ναούμ' ότι είσαι κι εσύ της βαριάς κουλτούρας. Δε θα τα βρεις σε βιβλιοπωλεία σουπερμάρκετ, δίπλα απ' το πανεράκι με τις σοκοφρέτες, πίσω απ' τα προφυλακτικά και πάνω στα υπόθετα. Αν δεν έχεις κάτι κοινό με τον κόσμο του, πάρε κάτι άλλο για ν' αυνανιστείς, αν έχεις κάτι κοινό μαζί του βγήκαν για να τα διαβάσεις. Μικρά είναι, σα «βίοι αγίων». Αν τα 'χεις διάβασέ τα, αν τα διάβασες ήδη διάβασέ τα πάλι.

ισαμε... (2017)
ΣΩΡΕΙΤΗΣ (2019)
εξελιγμος (2021)
ο ΟΒΟΛΟΣ ή δεν συναινω (2023)

Κρυπτοδήμος

Καλοκαίρι-φθινόπωρο 2023

εδω εχουμε τον συντροφο Μπασιακο απο παλια να μας μιλα, ειναι ενας φορος τιμης σε αυτον, στην πενα του, στα σκιτσα του, ετσι αναδημοσιευουμε απο την εφημεριδα του ΕΕΚ Νεα Προοπτικη πισω στο 1991(εκεινα τα χρονια του τελους της ιστοριας) ενα αρθρο του σ. Μπασιακου -και παρτε το και σαν υποσχεση να προσπαθησουμε να βγαλουμε κατι δικο του απο την νεα σχολικη χρονια!-. Τότε λοιπον ειχαμε ξεχυθει στους δρομους και ριχναμε την κυβερνηση του πατηρ μητσοτακη... οδοφραγματα φωτιες αγριες απεργιες μια νεα εποχη ξεκινουσε αλλα μαλλον ακομα μιλαμε για κεινη την ιδια εποχη που φερνει φασισμους πολεμους και επαναστασεις και πιθανα εχει ιδη κυρηξει τον δικο της 3ο και οριστικο θερμοπυρηνικο παγκοσμιο πολεμο μαζι με πεινα διψα βαρβαροτητα με την πιο κακη εννοια που μπορει να φανταστει κανεις. Ή αλλιως απεναντι στην δυσφημιση του κομμουνισμου απο τον σταλινισμο, επαναθεμελιωνουμε την αναγκη του παγκοσμιου ελευθεριακου κομμουνισμου σαν τον μονο ορο για να συνεχισει να υπαρχει ανθρωποτητα. το γραπτο του Θοδωρη ειναι ακομη πιο επικαιρο οσο η παρακμη του παγκοσμιου καπιταλισμου παιρνει την μορφη της ιλαροτραγωδιας των αμερικανικων εκλογων με τον τραμπ παλι να πρωταγωνιστει οπως και τοτε ...

ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ Νο33 (6 Ιουλίου 1991)

Μια μάλλον θλιβερή πραγματικότητα

«Ζωή είναι όλα όσα κάνουμε, ενώ περιμένουμε να πεθάνουμε. Μια μάλλον θλιβερή πραγματικότητα.»
Donald Trump

Πρωινό ξύπνημα

Γυμναστική:
1) Τέντωμα για να στρώσει η ρα- χοκοκκαλιά (είναι οπωσδήποτε απα ραίτητο όταν κοιμάσαι στα παγκάκια).
2) Χασμουρητό για να δυναμώ σουν τα σαγόνια.
Τσιγάρο

Η καλή μέρα φαίνεται από το πρωί: από το Tramp Park το μόνο που φαίνεται είναι το περίφημο Puntila Empire Building ακριβώς απέ ναντι στο Πάρκο, όπως το σεράι του Πασά απέναντι στην καλύβα του Κα- ραγκιόζη.

Η πολυάσχολη τάξη

Στις 9 π.μ. (ώρα που ανοίγει το Χρηματιστήριο) το μόνο που έχεις να κάνεις σε τούτη την πόλη είναι να κάθεσαι και να κόβεις κίνηση: πόσο αστείοι είναι όλοι τούτοι οι πολύάσχολοι άνθρωποι. Τρέχουν. Διασταυρώνουν πληροφορίες. Ξοδεύουν το χρήμα τους για ν' αγοράσουν άλλο χρήμα. Δεν καταλαβαίνω απολύτως τίποτα. Χα, νά κι ο Μπάμπουρας, ο μικρός νέγρος φίλος μου. Τώρα θα γελάσουμε. Οι γιάπηδες χάνουν τ' αυγά και τα πασχάλια

άμα ιδούνε νέγρο, όπως επίσης κι άμα δούνε μαύρη γάτα: είναι γρουσουζιά! Αν αύριο μάθετε πως έγινε νέο κραχ, θα ξέρετε ποιος ευθύνεται γι' αυτό.

Το μεροφάι

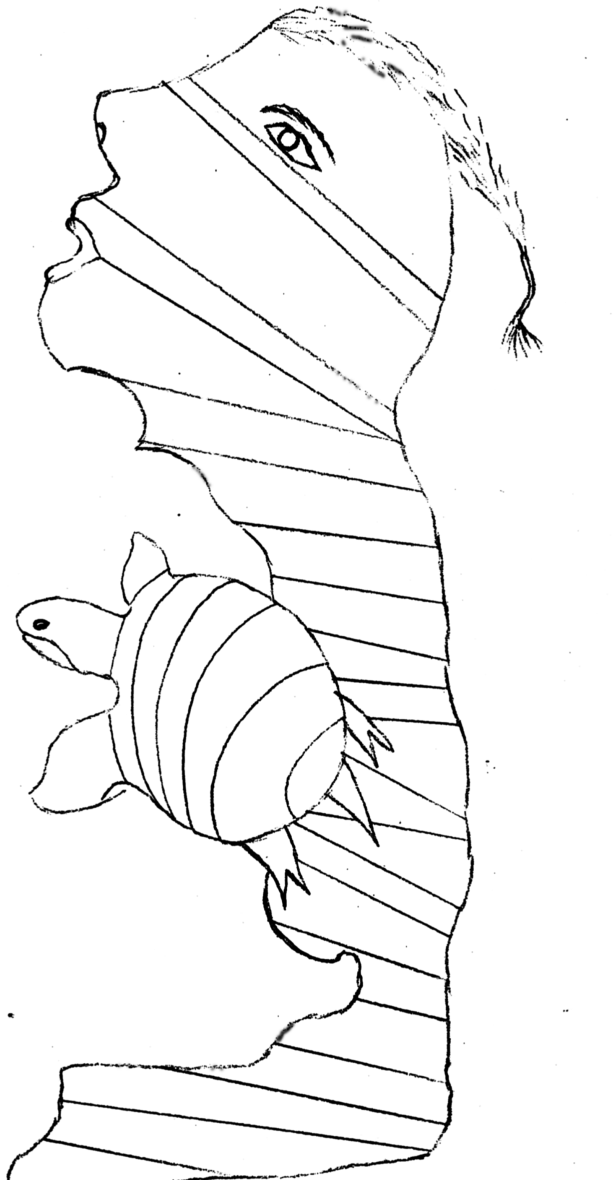
Έξω από το μπαρ «Ο Άσπρος Πάτος» ένας κάδος απορριμάτων τραβάει την προσοχή όχι μόνο των γατιών αλλά επίσης και ανθρώπων όπως εγώ -είναι δε γνωστό το πόσο εκλεκτικά στο φαί είναι τα συμπαθητι κά τούτα ζωάκια... Έτσι λοιπόν τον περίφημο κάδο του Άσπρου Πάτου σκάλιζε εκείνο το μεσημέρι η αφεντιά μου. Χρειάστηκε να χωθώ ολόκληρος μέσα πάει να πει στον κάδο, γιατί ένας θεός μονάχα ξέρει πώς, ένα λουκάνικο είχε σφηνώσει στο βάθος. Λόγω τιμής δεν μούχει ξανασυμβεί αυτό, το self- service συνήθως λειτουργεί άψογα ιδιαίτερα σε τέτοιους σικ σκουπιδοτενεκέδες. Αλλά άξιζε τον κόπο. Κατάφερα να πιάσω το λουκάνικό μου κι είμουν πια έτοιμος επιτέλους να γευματίσω, όταν άκουσα κάποιον να λέει (με την καλή σημασία της έκφρασης) πίσω από την πλάτη μου:

«Βρε, για δες! τ' αδρεφάκι μου!» Είταν βέβαια ο φίλος

μου Πουντίλας. Και, επίσης βέβαια, τα είχε και κοπανήσει γερά, ως συνήθως:
«Είπα κι εγώ να πιω ένα ποτηράκι στον Άσπρο Πάτο για να γιορτάσω τη νέα μου μεγάλη επιτυχία» είπε πέφτοντας απάνω μου. Άκου «ένα ποτηράκι»! Αυτός δεν έβλεπε ούτε την τύφλα του. Με δυσκολία κατάφερα να τον στηρίξω για να μη σωριαστεί μες στα σκουπίδια. «Ε, ήπια κι ένα ποτηράκι παραπάνω για να γιορτάσω την αποτυχία του αντιπάλου μου!» δικαιολογήθηκε κλείνοντας το μάτι του με νόημα. «Σπουδαία δουλειά αδρεφάκι μου! Νά, εμένα να βλέπεις και να παίρνεις παράδειγμα... Μπα, τ' είναι τούτο... Φαγητό...» Ο φίλος μου χαμογέλασε ειρωνικά σαν είδε το λουκάνικο που κράταγα στο χέρι. «Καθόλου καλή επένδυση!» είπε κουνώντας το κεφάλι του. «Γι' αυτό δεν πρόκοψες στη ζωή αδρεφάκι μου δεν ξέρεις να επενδύεις το χρήμα σου... Βέβαια δεν έχεις λεφτά θα μου πεις...» (Πράγματι, αυτό θα έλεγα, μέσα απ' το στόμα μου το πήρε.) «...Αλλά κι αν είχες, πάλι τα ίδια θάκανες. Το πολύ-πολύ αντί να τρως σκουπίδια θα ξόδευες τα λεφτά σου σ' ένα καλό φαγοπότι. Κι ύστερα; τι θάχες ύστερα να πεις στον εαυτό σου σαν έφτανε η ώρα σου αδρεφάκι μου-: τρως, πίνεις και στο τέλος κοιμάσαι νηστικός. (1) Δεν έκανες τίποτα στη ζωή σου.» Ενώ αν ήξερα να επενδύω, όπως ας πούμε μόνο ο κ. Πουντίλας ξέρει «Τότε θα μπορούσες να πεις, αδρεφάκι μου- κερδίζεις, κερδίζεις και στο τέλος όλα είναι ένα σκέτο μηδενικό. Αλλά... (ώστε υπάρχει και «αλλά»)... υπάρχει κάτι να κάνεις τουλάχιστον - σου κρατάει το ενδιαφέρον.» (2) Πράγματι, έχει διαφορά. τώρα το λουκάνικο μου.

Θ. ΜΠΑΣΙΑΚΟΣ

1) όπως λέει κι ο Καραγκιόζης
2) όπως λέει κι ο Donald Trump

Αλέξιος Λ.

ΣΟΥΞΕ

ειμαι τα αδερφια μου
που στεκουν
στα μεσα του δρομου με χαμενο βλεμα
ειμαι οι φιλοι μου
αυτοι οι μισοι, ολοι αυτοι με χωρις ανασα
οι τρελοι και αναπηροι, ειναι γεματοι αγαπη
ειναι γεματοι βια
αυτοκαταστρεφονται αυτοεπεκτεινονται
ειμαι οι ερωμενες
που σχισαν το κορμι μου με τα νυχια τους
που περπατησαν στην πλατη μου
γοητευτικες απομακρες ευαλωτες
ρουφηξαν τους χυμους μου
και εγω ξεδιψασα με τους δικους τους
ειμαι οι συντροφοι μου
πελεκημενοι αρωστοι πειραγμενοι
αυτοι που ποτε δεν σταματαν
αυτοι που βλεπουν τωρα μπροστα τους
τη διαρκη ανειρηνευτη πορεια στο τιποτα/ στα παντα
χαραγμενοι ετοιμοι να ανατιναχτουν
τοσο προβλεψιμοι οσο και απιθανοι
ειμαι αυτες και ολα τα δεντρα που γνωρισα
τα σκυλια που γλυψαν τα χερια μου
οι γατες που μου τα σημαδεψαν
οι κροκοδειλοι που μου κλεισαν το ματι
οι διωρυγες μεσα μου τα αστρα στην μυτη μου
ειμαι μαυρος σαν την ζωη και κοκκινος
οπως ο θανατος
ή ροζ οπως η ζωη και μωβ οπως ο θανατος
ή κιτρινος ή μπλε γκρι πρασινο
αλλοχρωμος αλλοπαρμενος αλου αλλουααα λλλλου
αλοτινα εκτος και τοσο μεσα
ειστε εγω
ΚΟΥΡΤ

Το δερμα σου κλεινει μια υπαρξη αγνωστη
μας βαραινει ενα επος
αμφιβολη τροφη
κομματια εργατων λογοτεχνων
δαχτυλα ζωγραφων αυνανιστων
πατουσες τραγουδιστων παιδεραστων
κρεματοριων σκονες κινηματογραφιστων
χαρουμενες νοτες παιδιων
δυο κυλινδροι μια κραυγη ζυμαριου
το κοκκινισμα αγουρων κουλουριων
ποτηρια σε φιεστες αναυδων καλλιτεχνων
αρπαγμενοι απο τα ρουχα υπουργων δολοφονων δικαστων
στο ικριωμα τηβεννων διδακτορικων
Να θυμασαι
Ολη την κολαση που εζησες
Τα χαστουκια και τον χαρακα
τις ταπεινωσεις
τις απαγορευσεις
την υποκρισια
να μισεις
για να εκδικηθεις

Στη μπαντα!

εφευγες
η ρομφαια επεφτε στο φορεμα σου
στολιδι παρα οπλο
οι απογονοι θα διαλυσουν τα παιχνιδια τους
μενα στεναγμο ανακουφισης
φωτοσθαθο κλειστο
δεν εχει με κανεναν να λογαριαστει
εγλυψες την πλατη μου
γρατζουνισες το στηθος μου
και τα σημαδια μειναν σε ολους τους δρομους

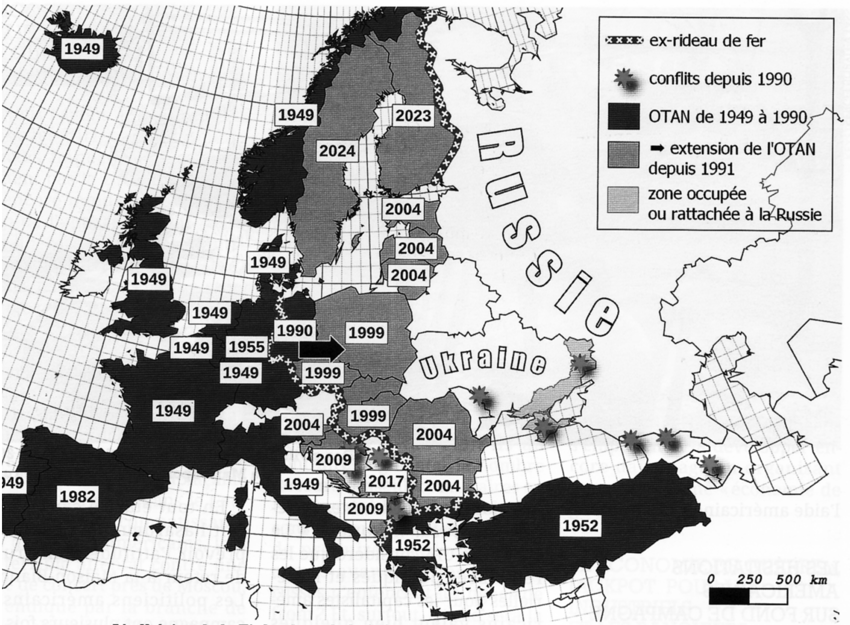
(για τα αναπαντητα ονειρα
το στοιχημα ηταν να σταθεις με το κεφαλιαναποδα
και ναπερπατησεις
για να κερδισεις προτημισες να αναποδογηρησεις
τον κοσμο)

η πληρωμη σου ειχε γινει ιδη χρεος
δεν μπορεσες να ξανατραγουδησεις
το δοξαρι που καταπιες
οι φλογες που φυσουσες
θα μπορουσες να λες ωρες ολοκληρες το ιδιο πραγμα
με τον ιδιο ρυθμο
χωρις να καταλαβαινεις οτι μονο εσυ σε ακους
ευτυχως
να επικοινωνεις σημαινει
πρωτα απο ολα να μπορεις να σωπαινεις
η παυση ειναι ενα ριγος
ενα ρηγμα
που αφηνεις να γεμισει με πραγματα
καινουργια ελπιδες ονειρα αλλα
παψε

ξερή φαντασίαν
το κρεβατι μου γεμισε σπορους
αγρια φυτρα ξεμπροστιαζουν το μελλον
και ολο μου μενει στις χουφτες το παρελθον
χιλιοπατημενα ερειπια
που ενα αγριο τσελο τα συντροφευει
στην μεταναστευση τους
λεω να σε ξεχασω
....
το πουθενα τι λεξη
τα γραμματα που στοιχηζονται
ποιος ποια ανηκει που;
Λαθραια διαβαζω τις σελιδες σου
Γεμιζω προκαταληψεις καινουργιες
Που πληγωνουν τους παλιους μου εγωίσμους
χαρτοπολτος η ιστορια σβηνεται
σκορπια σημαντρα χαρακτηρες χωρις νοημα
πουθενα
....
ο καιρος πλαθει τις δυναμεις που σπανε
τον κυκλο της αθλιοτητας
καμουφλαζ μοιαζω κανονικος ή σχεδον
ομως δεν υπαρχει καμια καλυψη
εκει στη γη της επαγγελιας
ο ηρωδης εχει ξεπεραστει
συμβαινει μπροστα στα ματια μας
ειναι τωρα
ειναι τοσα χρονια που οι επικυριαρχοι
οι ιμπεριαλιστες
οι καπιταλιστες
οι αποικιοκρατες
εναν αιωνα τωρα
θρηνος για τα παιδια της παλαιστινης
θρηνος για τα παιδια της γης

ΕΚΛΟΓΙΚΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

η οπερετα των εκλογων σε ολακερο τον δυτικο κοσμο συνεχιζεται, αυτη η επιφαση λαικης θελησης και η τελετουργια νομιμοποιησης της εξουσιας απο τους πολιτες, πειθει;... το σιγουρο ειναι οτι αυτο που φαινεται σαν μεσα απο παραμορφωτικο καθρεφτη -τοσο στας ευρωπας (η ε.ε. σαν ο αδυνατος κρικος στην ιμπεριαλιστικη αλυσιδα) και στην αγγλια οσο και στην αλλη μερια του ατλαντικου- δηλαδη η αποδοκιμασια απεναντι στην πολεμικη αναφλεξη και εμπλοκη για τον κατακερματισμο και αποικιοποιηση του πρωην σοβιετικου χωρου, την ακριβια, την αυταρχια, την γενοκτονια στην παλαιστινη, γινεται ολο και πιο ανεξελεκτη σε συνθηκες οπου ολες οι στρατηγικες ειτε νεοφιλελευθερες ειτε κευνσιανες εχουν εξαντληθει για το

L'adhésion de la Finlande et de la Suède à l'OTAN ont encore augmenté sa pression sur la Russie.

συστημα. η λαικη απαξιωση και η αποχη ειναι η πρωτη απαντηση παρ’ολα αυτα ο καπιταλισμος θα συνεχισει να πρατει οπως επρατε και οχι μονο αυτο, αλλα θα εντατικοποιησει τις προσπαθειες του για την γενικευση του 3ου παγκοσμιου και την εγκαθιδρυση του φασισμου και της αυταρχιας (με τα εξοδα παντα δικα μας). -ρουφωντας μας ολο και πιο πολυ το αιμα κανοντας μας τον βιο αβιωτο εμας των φτωχων-η οικονομια πολεμου ειναι πρωτα πρωτα πολεμος εναντια στους λαους και ετσι κατα της ρωσιας και κινας.παραδειγμα η φον ντερ λάιεν που παρεμεινε στην κομισιον και η προσθηκη της νατοναζικιας κάγια κάλας, μονο φιλειρηνικες προθεσεις δεν δειχνει. βεβαια το ποιο αμεσα επιδραστικο παραδειγμα το εχουμε στις γαλλικες εκλογες οπου η κριση εξουσιας εχει σκασει μεσα στον ιδιο τον πυρηνα του ευρωπαικου ιμπεριαλισμου και βεβαια τιποτα δεν εχει ξεκαθαριστει μετα τον 2ο γυρο. πρωτα πρωτα ο μακρον δεν απετρεψε την ηττα του και σαν καμενο χαρτι δουλευε(ει) υπερ της διαδοχης του απο την φασιστρια λεπεν την εκλεκτη της γαλλικης αστικης ταξης η οποια παρα τα προγνωστικα τους και το σπρωξιμο απο το συστημα εχασε προς το παρον. ας θυμηθουμε την αποκατασταση του πεταίν και των δοσιλογων και συνεργατων των ναζι μεσα στην ιδια την γαλλια τα τελευταια χρονια και ας μην ξεχναμε οτι παντου σε ολα τα μετωπα απο την ουκρανια στην παλαιστινη και μες τα ιδια τα μητροπολιτικα κεντρα καλουνται τα φασισταρια να παιξουν το πρωτο βιολι, ιστορικα ειναι η εμπροσθοφυλακη του ιμπεριαλισμου. οι προλεταριακες και μικροαστικες μαζες, οι καταπιεσμενοι αυτου του κοσμου χρησιμοποιησαν το παρδαλο λαικο μετωπο και ιδιως την ανυποταχτη γαλλια σαν προσωρινο φραγμα απεναντι στον κινδυνο του φασισμου και εναντια στον μακρον.

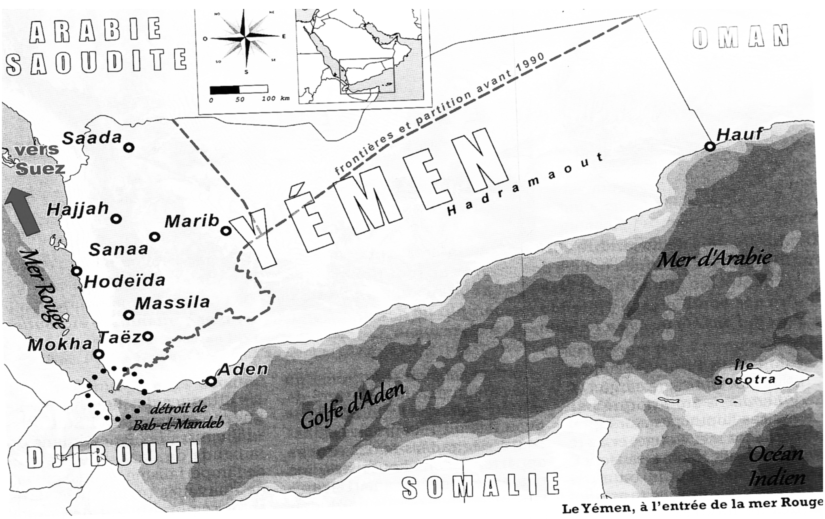
το πληγμα για το βαθυ κρατος των μπατσων, βιο-

μηχανων, στρατοκρατων, ειναι εκει (γιαυτο και οι οικοι αξιολογησης σπευσαν να υποβαθμισουν το αξιοχρεο της γαλλιας).

η κυβερνητικη κριση ενταθηκε δεν λυθηκε.

αυτοι που ανατρεψαν τα προγνωστικα ειναι αυτοι που δεν πηγαιναν να ψηφισουν ολα αυτα τα χρονια αλλα αγωνιζοντουσαν στους δρομους εναντια στην αστυνομια και τους φασιστες. στην παρακμη του ο ιμπεριαλιστικος καπιταλισμος πεταει μετα βδελυγμιας οτι τον γεννησε, ο φασισμος σε ολες τις μορφες του ειναι οργανωμενος αντιγιακωβινισμος. δεν ειναι τυχαιες οι πλερεζες των σιωνιστων για την ηττα της λεπεν. ομως η καθοριστικη μαχη ειναι μπροστα και δεν μπορουμε ναχουμε καμια εμπιστοσυνη στο μετωπο των νατοικων δημοκρατικων δυναμεων αλλα μονο στις ιδιες τις αυτοοργανομενες δυναμεις της ταξης μας.η υποτιθεμενη αντιπολητευση ειναι συνυπευθηνη για τον πολεμο και τον φασισμο οτι και να λενε. ολα θα κριθουν απο την συγκρουση ζωντανων δυναμεων στα πεδια της διεθνους ταξικης παλης. χρειαζεται να αναβαθμισουμε και να συντονισουμε την δραση μας εναντια στον φασισμο και το αστικο κρατος ειτε βρισκομαστε στο παρισι ειτε στην αθηνα ή την ουασιγκτον. οργανωση σε επιτροπες αντιφασιστικης αυτοαμυνας ξεροντας οτι ο εχθρος ειναι πρωτα πρωτα στη δικη μας χωρα.

κουρτ

Le Yémen, à l'entrée de la mer Rouge

«Έρευνα στη παράλογη γνώση»

Χάος και άπνοια
Οκνηρία και φαντασία
Ελεύθερα δεσμά;
εκκλησία Καμμένη
σε ένα κελί Χαραγμένα.

Περπατάω
Ξεχάστηκα,
Βλέπω δύο φίδια
Γυρνάω από την άλλη για
Να μη τυφλωθώ
Πεθαίνω και αναστένομαι.

Έπειτα κοιτάω τον χάρτη,
Μόλις συνειδητοποιώ ότι
Χάθηκα;
Τότε περνάει δίπλα ο Τουρναισεφ
Καθώς του μιλώ με κοίτα με απορία...
Είχε στα χέρια του το κιβώτιο!

Μπήκε στη λέσχη (νομίζω)
Συνεχίζω
Νόμισα πως έφτασα μα ο
Δρόμος είναι μακρύς.

«Στο ρήγμα»

Η συνεχής ροή της συνήθειας είναι ανίκητη,
Στο σημείο που δεν προκαλεί εντύπωση
η μηχανική επανάληψη
Όταν πια έχει φτάσει η ώρα της αυτοματοποίησης
επέρχεται το ρήγμα
Διότι πράγματι ο δρόμος
χτίζεται μέσα απ’τα ερείπια.

Εξ’ άλλου η απελπισία οπλίζει την μηχανή,
Όμως όσο ισχυρή και αν παρουσιάζεται
Είναι αδύνατο να συνυπάρξουν η διαρκής
κίνηση με την απραξία
Διότι πράγματι η διαλεκτική των αμοιβαίων
επιδράσεων διατηρεί την ισχύ της.

Βέβαια η ουσία βρίσκεται στο άλμα προς
έναν διαφορετικό ουρανό
Όχι μονάχα στην έφοδο σ’ ένα επίγειο ανάκτορο,
Αν η ιστορία είναι το φράγμα που συγκρατεί
τα ορμητικά νερά των γεγονότων
Ένα ποτάμι περιμένει το φράγμα αυτό να σπάσει
ώστε να συνδεθεί αιώνια: η Αταξική.

Κλεμμένο

Ανίσταμαι
Επίσταμαι
Αφίσταμαι
Διίσταμαι

Ωμή βοή
Χαλαρή κραυγή
Άμετρη ωδή
Χολή αδειανή

Οφθαλμική αφαίρεση
Ψυχική αναίρεση
Ατελής διαίρεση

Τούτη τη σύνθεση την
Έκλεψα απ'τον Εγγονόπουλο
Όμως
δεν πειράζει
γιατί

Στην παρθενογένεση δεν υπάρχει
(ίχνος) τέχνη(ς).

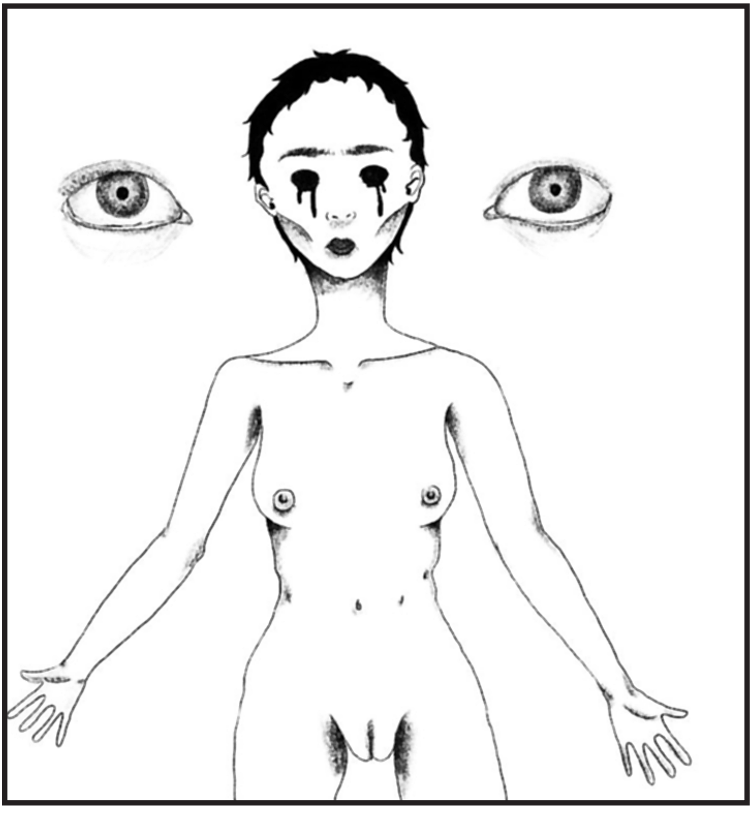
Λίκινος

Τρύπες του σκότους

Η Ηλέκτρα ήταν πάντα ένα ήσυχο παιδί. Εξαιρετική μαθήτρια, ευγενική, υπάκουη και ευχάριστη, παιδί μάλαμα. Κάπου στα δεκαεννιά της ωστόσο, ανέπτυξε μια ακατανόητη επιθυμία να ανοίγει τρύπες στον τοίχο. Χρησιμοποιούσε βαριά αντικείμενα, σφυριά, κάποιες φορές έπιπλα, ακόμη και τις γροθιές της. Οι γονείς της την μετέφεραν δύο φορές στα επείγοντα, μια για κάθε χέρι, για να της δέσουν τις αρθρώσεις των δαχτύλων που είχαν σπάσει. Οι τοίχοι σ' όλο το σπίτι έμοιαζαν με ελβετικό τυρί και οι γονείς είχαν σαφώς απελπιστεί με την νέα συνήθεια της κόρης τους. Κάπως έτσι, αποφάσισαν να της νοικιάσουν ένα δυαράκι στο κέντρο της πόλης. Σκέφτηκαν πως μια αλλαγή θα της έκανε καλό, και θα είχαν έτσι την ευκαιρία να επιδιορθώσουν τους τοίχους του σπιτιού.

Οι μέρες κυλούσαν ειρηνικά και η Ηλέκτρα πράγματι έπαψε να ανοίγει τρύπες στον τοίχο. Η αλλαγή χώρου έμοιαζε να της κάνει καλό. Οι βαθμοί της στο πανεπιστήμιο επανήλθαν στο απόγειο κι εκείνη σύντομα πήρε το πτυχίο της από την ιατρική. Οι γονείς καμάρωναν την κόρη τους που σχεδόν χωρίς καμία δυσκολία δούλευε ως χειρουργός σε ένα από τα μεγαλύτερα ιδιωτικά νοσοκομεία της χώρας. Κι όλα ήταν καλά. Χρειάστηκε να περάσουν 17 χρόνια από την τελευταία φορά που η Ηλέκτρα είχε τρυπήσει τον τοίχο για να γνωρίσουν οι γονείς της τέτοια τρομάρα.

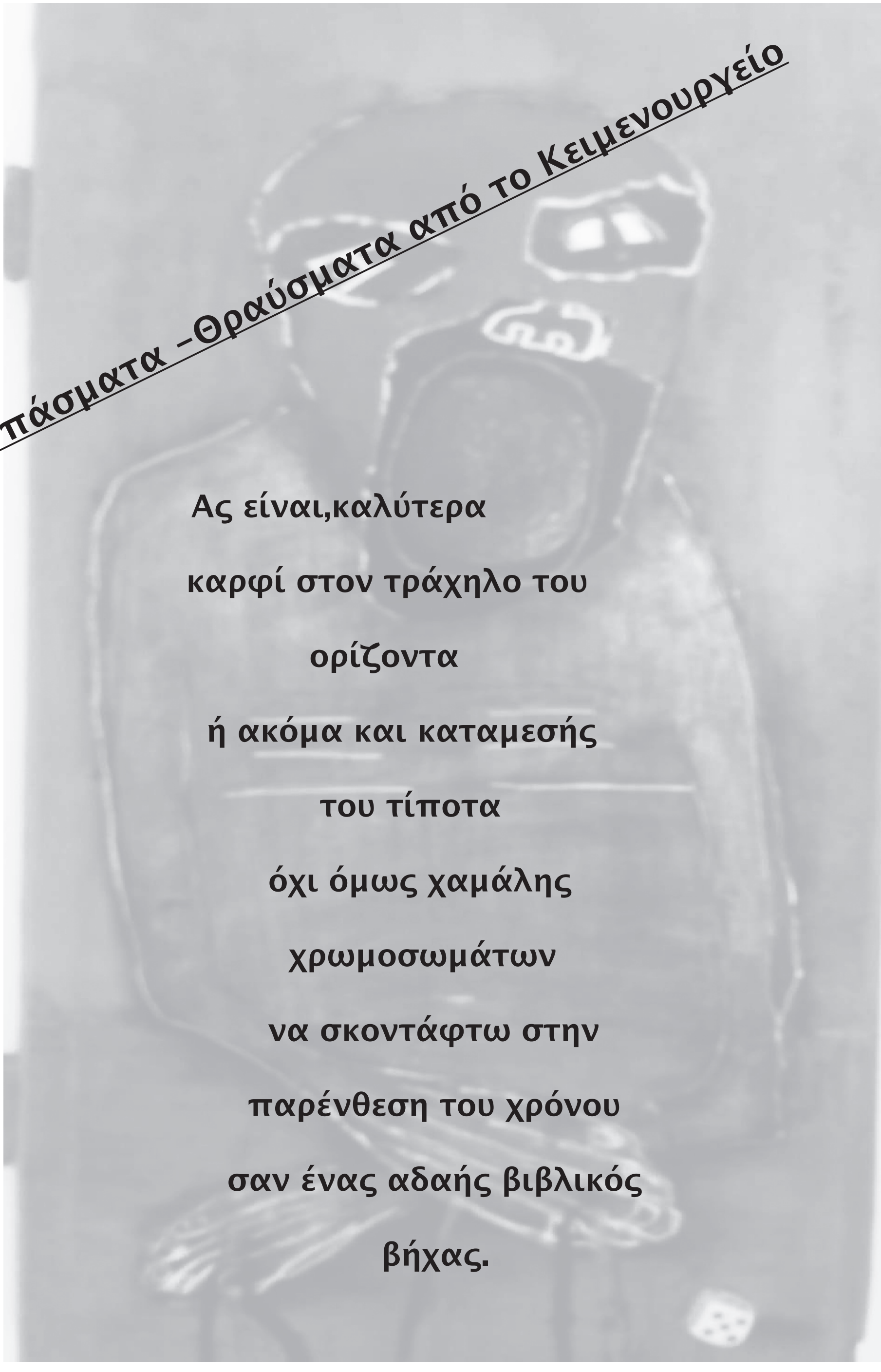
Ήταν ένα συνηθισμένο πρωινό καθημερινής όταν ο πατέρας της σήκωσε το μοιραίο τηλεφώνημα. Ήταν ο αρραβωνιαστικός της Ηλέκτρας που τον κάλεσε κλαίγοντας στο σπίτι τους. Οι γονείς έφτασαν σβέλτοι μόνο και μόνο για να αντικρύσουν το μιαρότερο των θεαμάτων: την κρεβατοκάμαρα στην οποία πλάγιαζαν η Ηλέκτρα και ο αρραβωνιαστικός με τοίχους τρύπιους σε κάθε γωνιά και την κόρη τους σωριασμένη στο πάτωμα μέσα σε μια λίμνη αίματος. Δε χρειαζόταν μεγάλη προσοχή, μόνο ένα γύρισμα του άψυχου κουφαριού ανάσκελα, για να διακρίνει κανείς ότι η Ηλέκτρα είχε αφαιρέσει τα μάτια της. Και η δουλειά είχε γίνει με χειρουργική ακρίβεια! Η οπτική θηλή των ματιών ήταν

πεντακάθαρη και λεία, γεγονός που τρομάζει ακόμα και τους πιο σκληρόκαρδους αν αναρωτηθεί κανείς την ψυχραιμία με την οποία η Ηλέκτρα σκάλισε με τέτοια τέχνη το δεύτερο οπτικό της νεύρο αφού είχε ήδη κόψει το πρώτο. Ξάφνου, ευθεία πίσω από το κρεβάτι του ζεύγους γυάλισαν λαμπερά μέσα στο πορφυρό φως που εξέπεμπε το πορτατίφ, δύο οφθαλμοί καταγάλανοι, αναμφισβήτητα της Ηλέκτρας, που κοίταζαν άψυχα στο κενό. Ήταν σφηνωμένοι μέσα σε δύο αψεγάδιαστα σφαιρικές και σμιλευμένες τρύπες στον τοίχο.

Μέχρι το τέλος της ζωής του, ο πατέρας της Ηλέκτρας δε μίλησε πια. Όσο κι αν προσπαθούσε να τον παρηγορήσει η γυναίκα του, εκείνος περνούσε πρωί και βράδυ να ασβεστώνει τους τοίχους του σπιτιού, ξανά και ξανά, σα να ξέχασε ότι οι τρύπες στο σπίτι του είχαν κλείσει χρόνια τώρα. Το μόνο πράγμα που έλεγε και επαναλάβανε συνεχώς ήταν
«Η Ηλέκτρα μας κοιτάει,
είμαι σίγουρος για αυτό!».
Πέθανε με τα μάτια ορθάνοιχτα,
σα να κοίταζε κάτι επίμονα.

Δαφνιό

Αποσπάσματα -Θραύσματα από το Κειμενουργείο

Ας είναι,καλύτερα

καρφί στον τράχηλο του

ορίζοντα

ή ακόμα και καταμεσής

του τίποτα

όχι όμως χαμάλης

χρωμοσωμάτων

να σκοντάφτω στην

παρένθεση του χρόνου

σαν ένας αδαής βιβλικός

βήχας.

Θέλω να γράψω,

σκυμμένος κάτω από

αυτή τη ζωή,

ένα βιβλίο που θα

το φοβάτ’ ο θάνατος.

Ένα βιβλίο που θα είναι

η γάγγραινα η οποία

επελαύνει

πάνω στον υγιή ιστό του

θανάτου.

Ξέρω πως δεν θα το

γράψω ποτέ αυτό το

βιβλίο.

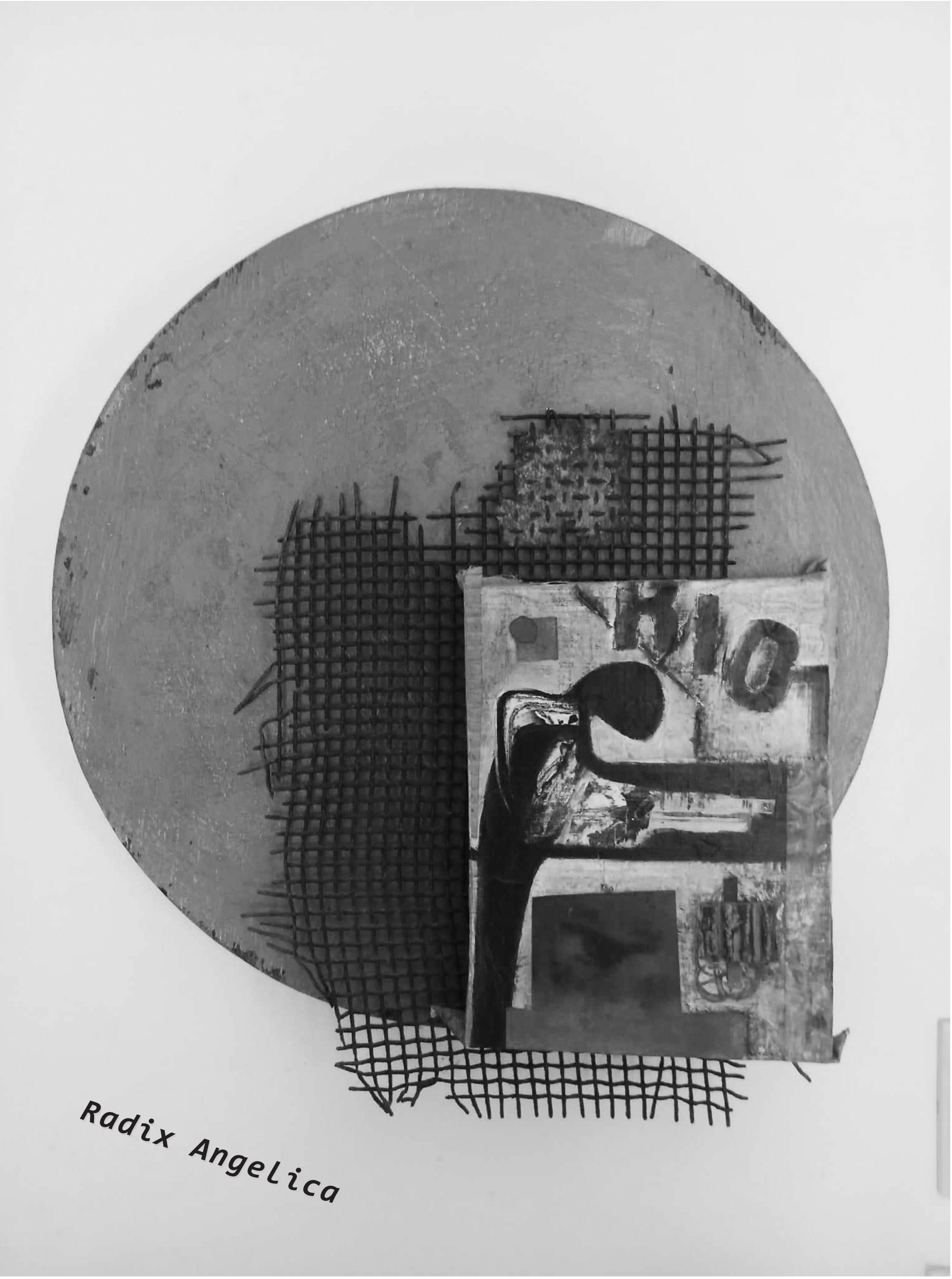
Γι’αυτό το

γράφω.

Η σιωπή ρουφάει τη
φωνή μου
η σιωπή απορροφάει τη
σιωπή μου σαν πλήθος
ανθρώπων–
σε α υ τ ή τη σιωπή ζω,
με αυτή μιλάω.
Μιλάω τον άνθρωπο ως
την λέξη
ως το μη εντεύθεν.
Να γράψω;Από τώρα;
Πώς να γράψω από τώρα;
– δεν έχω πεθάνει
ακόμα.

Ήθελα να μπαινοβγαίνω
στις ερωτήσεις να
μαζεύω σκόνη και γρέζια
να ξεφεύγω απ΄το μυαλό
μου
σα φυσαλίδα
απ΄το μπουκάλι
αλλά κάθε χάδι γεννάει
το τίμημά του:
επηρεάζει τη
βαρύτητα και την
περιστροφή της γης
γύρω
από εμένα.

Δημήτρης Μιχελουδάκης

Radix Angelica

loco trip

η αμάθεια οπλισμένη με εξουσία είναι τόσο επικίνδυνη,
όσο και η τρέλα οπλισμένη με ξυράφι

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

ΤΕΥΧΟΣ ενατο

καλοκαιρι 2024

άτακτη περιοδική έκδοση της

ΛΟΚΟΜΟΤΙΒΑ